

Arrest

nr. 185 406 van 13 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Albanese nationaliteit, bent u van Albanese etniciteit en bent u afkomstig uit Xibrake, Elbasan, Albanië. U woonde samen met uw vader, uw moeder en na haar overlijden uw stiefmoeder, en uw zus A. (...). Uw zus had een relatie met een zekere G. S. (...), die u al langer kende omdat hij afkomstig is van dezelfde stad. U was het niet eens met de relatie, omdat u vond dat hij geen goed persoon was en hij te oud was. In de periode 2008/2009 hadden jullie twee of drie keer ruzie over zijn relatie met uw zus. Nadien kreeg uw zus psychische problemen en werd ze gehospitaliseerd. Ze verbleef een periode in Italië en keerde daarna terug naar Albanië, in 2010 of 2011. In oktober of november 2011 werd u gebeld met de boodschap dat uw zus in het ziekenhuis lag. Ze was

in een café zwaar verwond door G. S. (...). Ze werd na enkele dagen overgebracht naar het militair ziekenhuis van Tirana, waar ze tien of twaalf dagen verbleef voor ze overleed. Na haar overlijden werd G. (...) gezocht, en na een jaar of twee werd hij aangehouden. De rechtszaak werd echter niet correct gevoerd, omdat mensen die G. (...) kent contacten hebben gehad met de rechter en de procureur. G. (...) kwam al snel vrij – na één, anderhalf of twee jaar, dat weet u niet zeker – en u passeerde drie of vier maanden na zijn vrijlating langs zijn café om hem te zien. U heeft geen contact gehad met G. (...), maar maakte wel een keer ruzie met zijn broers. In het begin van 2016 werd u in een periode van twee maanden drie of vier keer achtervolgd door onbekende personen in een wagen met gekleurde ruiten. In juni 2016 reisde u naar Italië om vrienden te bezoeken. Daarna keerde u terug naar Albanië. Op zes augustus 2016 reisde u per boot naar Italië, van waar u per bus verder reisde naar België. U kwam op 8 augustus 2016 aan en diende de volgende dag uw asielaanvraag in. U reisde samen met uw neef H. C. (...) (o.v. 8.301.273), die u begeleidde omdat u het psychisch moeilijk had. U heeft besloten dat u G. (...) zal vermoorden of hij u, en als u zou terugkeren naar Albanië denkt u dat er iets slechts zou gebeuren. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw paspoort (afgegeven op 27.06.2011), uw identiteitskaart (afgegeven op 13.06.2009), uw rijbewijs (afgegeven op 04.06.2015), een certificaat van familiesamenstelling (afgegeven op 10.03.2015) met Duitse vertaling, het vonnis van de rechtbank tegen G. S. (...) (gedateerd 07.11.2012) met Duitse vertaling (gedateerd 10.03.2015).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Volgens uw verklaringen kan u niet terugkeren naar Albanië omdat er dan iets slechts zou gebeuren (CGVS, p. 9, 17): ofwel zal u G. S. (...) vermoorden, ofwel zal hij u vermoorden (CGVS, p. 9). Wat betreft uw bewering dat u vreest dat u G. (...) zal vermoorden dient opgemerkt te worden dat het moedwillig/bewust plegen van een strafbaar feit in alle redelijkheid niet gelijkgesteld kan worden met een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw vrees dat G. S. (...) u zal vermoorden, dient te worden besloten dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat G. S. (...) er daadwerkelijk op uit is om u te vermoorden. De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw neef H. (...) zijn immers van die aard dat er aan geen van uw beide verklaringen enig geloof kan worden gehecht. Vooreerst dient te worden gekeken naar de relatie tussen u en G. S. (...) vóór het overlijden van uw zus. U verklaarde dat u hem reeds langer kende, omdat hij van dezelfde stad is (CGVS, p. 10). Uw zus zou een relatie met hem hebben gehad, en u zou in de periode 2008/2009 enkele keren ruzie met hem hebben gemaakt (CGVS, p. 9-10). Uw neef daarentegen verklaarde dat hij geen idee had waarom uw zus werd vermoord, dat G. (...) en uw zus elkaar niet kenden en dat u en G. (...) elkaar niet kenden, dat u nooit eerder contact had en nooit problemen kende met elkaar (CGVS H. (...), p. 8-9). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot G. (...) en de aard van zijn relatie tot u en uw zus ernstig op de helling te staan. Wat betreft aanwijzingen dat G. (...) u iets aan wil doen, verklaarde u dat er nooit iets gebeurd waardoor u dacht dat G. (...) u wilde vermoorden (CGVS, p. 13). U werd enkele keren achtervolgd door onbekende personen, en u dacht dat dit met G. (...) te maken had omdat u nooit met iemand anders in conflict was (CGVS, p. 12-13). U heeft enkele keren ruzie gemaakt met zijn broers maar had nooit contact met hem (CGVS, p. 12). Uw neef H. (...) verklaarde aanvankelijk ook dat hij en u vreesden dat u allebei zou worden vermoord, omdat de moordenaar van uw zus vrij rondloopt (CGVS H. (...), p. 7). Hij zei dat hij angst had omdat G. (...) gewapend rondloopt, maar dat noch hij, noch u ooit door G. (...) of iemand anders werden bedreigd (CGVS H. (...), p. 8) en dat hij nooit met G. (...) had gesproken (CGVS H. (...), p. 9). Later verklaarde hij evenwel dat G. S. (...) u beide acht maanden geleden, in maart van dit jaar, bedreigde (CGVS H. (...), p. 10). Hij zou een wapen tegen uw hoofd hebben gehouden en hebben gezegd dat hij u zou vermoorden als u niet vertrok (CGVS H. (...), p. 10). Gevraagd waarom hij dit incident niet eerder had vermeld en zelfs uitdrukkelijk had verklaard nooit te zijn bedreigd, verklaarde uw neef dat hij de eerdere vragen niet goed had begrepen (CGVS H. (...), p. 11). Bij het eerste gesprek zou hij het niet hebben vermeld omdat het gesprek te kort was (CGVS H. (...), p. 11). Zelfs indien deze argumenten zouden kunnen volstaan om te verklaren dat hij dit uiterst belangrijke feit niet eerder aanhaalde, dient te worden gewezen op de onmogelijkheid dat u en uw neef in maart 2016 zouden zijn bedreigd in Elbasan, aangezien uw neef zich op dat moment in Duitsland bevond (CGVS H. (...), p. 12). Hiermee geconfronteerd verklaarde uw neef plots dat de bedreiging reeds plaatsvond in maart van 2015 (CGVS H. (...), p. 12). Hij ontkende eenvoudigweg zijn eerdere verklaringen dat de bedreiging in maart 2016 zou hebben plaatsgevonden en verklaarde dat hij maart 2015 had gezegd (CGVS H. (...), p. 12). Aangezien hij echter had gezegd acht maanden geleden,

en vervolgens bevestigend antwoordde op de vragen of het acht maanden voor de dag van het gehoor was, in maart van dit jaar (CGVS H. (...), p. 10), kan dit geenszins als afdoende verklaring gelden. Hoe dan ook kon uw neef geen enkele verklaring geven voor het feit dat u deze uitdrukkelijke bedreiging niet vermeldde (CGVS H. (...), p. 11). Daarenboven is het bijzonder opmerkelijk dat u, gevraagd naar de reden waarom H. (...) met u mee was gekomen naar België, antwoordde dat hij was meegekomen omwille van u, dat u zich niet goed voelde, dat uw psychische toestand niet goed was en u iemand nodig had om u bij te staan (CGVS, p. 8). U vermeldde nergens dat uw neef zou zijn bedreigd. Uit het geheel van bovenstaande elementen dient te worden geconcludeerd dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen of de verklaringen van uw neef met betrekking tot de dreiging die zou uitgaan van G. S. (...). Van twee asielzoekers die zich baseren op dezelfde gebeurtenissen om hun vraag om internationale bescherming te rechtvaardigen, kan immers in alle redelijkheid worden verwacht dat ze over de kern van deze gebeurtenissen verklaringen afleggen die ontdaan zijn van incoherenties en tegenstrijdigheden. Dit is in casu niet het geval.

Volledigheidshalve wordt nog gewezen op het feit dat uw gedrag en dat van uw neef onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. G. (...) kwam al geruime tijd geleden vrij (u weet niet zeker wanneer, ten laatste november 2014 (CGVS, p. 7, 12), volgens uw neef in 2014 (CGVS H. (...), p. 9). Uw neef verklaarde in maart 2015 te zijn bedreigd, maar vertrok vervolgens pas op vijftien februari 2016 naar Duitsland, en vroeg daar weliswaar asiel aan, maar vermeldde er zijn vrees voor G. (...) niet (CGVS H. (...), p. 6, 12, 13). Vervolgens keerde hij terug naar Albanië omdat zijn grootmoeder ziek was en hij zijn familie niet alleen wilde terugsturen (CGVS H. (...), p. 13). Volgens uw verklaringen dateren uw achtervolgingen van begin 2016 (CGVS, p. 13). Toch reisde u in juni 2016 nog naar Italië en keerde u daarna terug naar Albanië, zonder asiel te hebben aangevraagd (CGVS, p. 8, 16). Uw verklaring hiervoor, dat u toen niet wist wat u moest doen en dat uw ouders ziek zijn (CGVS, p. 16), kan hiervoor geenszins als verklaring gelden. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst koestert of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade meent te lopen, kan immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een vraag tot internationale bescherming indient. Dat u pas voor het eerst asiel aanvraagde twee jaar nadat de moordenaar van uw zus vrijkwam en meerdere maanden nadat u zou zijn achtervolgd, en uw neef voor het eerst asiel aanvraagde bijna een jaar nadat hij zou zijn bedreigd en vervolgens terugkeerde naar Albanië en er nog drie maanden verbleef, getuigt dan ook voor u beide van een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan slechts worden besloten dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In hoofde van uw neef werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en familiecertificaat bevestigen slechts uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Het vonnis van de rechtbank in hoofde van G. S. (...) bevestigt dat hij werd veroordeeld voor de moord op uw zus, waaraan hier evenmin wordt getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij beroept zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij in haar verweer benadrukt dat G. wel degelijk werd veroordeeld voor de dood van haar zus en hij al snel werd vrijgelaten en dus op vrije voeten is, oordeelt de Raad dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. Ter weerlegging van de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen het door haar voorgehouden asielrelaas en dat van haar neef oppert verzoekende partij dat *“wat (haar) neef dus heeft verteld, inderdaad niet strookt met de waarheid aangezien hij het probleem niet zelf heeft meegemaakt”* en dat haar neef niet betrokken was bij het conflict waardoor zijn verklaringen dan ook uit de lucht gegrepen zijn. Tot slot stelt verzoekende partij nog dat zij pas in 2016 werd achtervolgd en in eerste instantie geen definitieve beslissing nam wat niet wegneemt dat de vrees nog steeds actueel is, dat zij een kwetsbaar profiel heeft en dat zij niet durft terug te keren. Dit alles werd zelfs niet oppervlakkig onderzocht, aldus verzoekende partij.

2.2.4.2. Het verweer dat de verklaringen van de neef van verzoekende partij totaal uit de lucht zijn gegrepen mede door het feit dat hij de problemen niet zelf heeft meegemaakt, kan door de Raad niet worden aanvaard. De Raad stelt immers vast dat verzoekende partij en haar neef samen naar België zijn gevlucht en beslisten op basis van dezelfde feiten een asielaanvraag in te dienen en wijst erop dat het algemeen bekend is dat een asielaanvraag slechts kans heeft tot welslagen wanneer het asielrelaas naar waarheid is verteld. Bovendien wordt dit gegeven in het voorafgaand advies bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken sterk benadrukt door erop te wijzen dat de asielzoeker gedurende de gehele asielprocedure steeds de waarheid dient te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen. In het licht dat er mag worden vanuit gegaan dat in het kader van een verhoopt welslagen van hun asielaanvraag verzoekende partij en haar neef de feitelijke gegevens van hun asielrelaas onderling hebben doorgenomen en op elkaar hebben afgestemd, zeker wanneer de neef de problemen niet zelf zou hebben meegemaakt, acht de Raad het volstrekt onaannemelijk dat betrokkenen een dermate uiteenlopend verslag van de gebeurtenissen aanreiken bij hun respectieve verhoren op het Commissariaat-generaal. Vanuit deze optiek kon verwerende partij dan ook terecht besluiten dat de voorgehouden vervolgingsfeiten volstrekt ongeloofwaardig zijn en dit niet alleen naar de neef toe, maar evenzeer naar verzoekende partij toe. Indien deze feiten zich werkelijk zouden hebben voorgedaan is het in de verwachting van het vooraf doornemen ervan en het op elkaar afstemmen onmogelijk dat op cruciale punten andere versies worden naar voor gebracht.

Daarenboven wijst de Raad er nog op dat het niet lijfelijk hebben meegemaakt van de beweerde problemen door de neef van verzoekende partij totaal geen verschoning biedt voor diens stellige bewering dat noch de zus van verzoekende partij, noch verzoekende partij zelf G. kende (administratief dossier, stuk 14, gehoorverslag H., p. 9).

Desbetreffende motivering aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden die doen besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas blijft dan ook onverminderd overeind.

De Raad is verder van oordeel dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zo snel mogelijk een vraag tot internationale bescherming indient. Gelet op het feit dat verzoekende partij, die vreest te zullen worden vermoord, na begin 2016 te zijn achtervolgd in juni 2016 naar Italië reisde en daar geen asiel aanvraag doch terugkeerde naar haar land van herkomst, is de Raad dan ook de mening toegedaan dat dergelijke

houding in hoofde van verzoekende partij haar geschetste vrees ten zeerste relateert en niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dergelijke houding bevestigt de reeds eerder vastgesteld ongeloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

In de mate dat verzoekende partij met het niet onderzoeken van haar "*kwetsbaar profiel*" wijst op het feit dat zij het psychisch moeilijk heeft, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekende partij desbetreffend geen medisch attest bijbrengt en bemerkt de Raad dat niet kan worden ingezien en verzoekende partij ook niet verduidelijkt hoe de eventuele vaststelling van psychische problemen zou kunnen leiden tot een andere beslissing.

2.2.5. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont echter niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT